

odprem in berem. Bil je od sodnije na D. in glasil se blizo tako-le:

„Rihard Kravs, računski vodja pri trgovcu M. na D., je sumljiv, da je okradel svojega gospodarja in z vkradenim denarjem zginil. Najbrže se je obrnil proti mestu T. Če se zasači, naj se pošlje sem.“

Telegramu je bil pridjan popis njegove osebe. Jaz storim, kar se v takih slučajih more storiti, in pošljem telegram svojemu prijatelju komisarju, do katerega bi bil moral prav za prav adresiran biti. Ta razpošlje vse svoje podložne organe ogledovat po mestu, dva pa sta bila postavljena na kolodvor, da bi ga prijela, če bi s kakim vlakom prišel.

Drugo jutro sedim zopet v pisarnici. Da bi bili kje po telegramu popisane tujca prijeli, o tem ni bilo nič še slišati, moj prijatelj komisar, s katerem sem bil v kavarni zajutrkoval, je bil te misli, da se je begun drugam obrnil ali vsaj se memo našega mesta naprej peljal, če je že hotel do morja priti; če bi pa utegnil še le priti, ne bo ušel. Ko sem mu bil jaz opomnil, da telegram gre hitreje od železnice, je rekel: „Na to se ni ozirati. Telegram je bil oddan, ko se je zapazilo, da ga več ni ali marveč, ko se je to policiji naznanilo. Zarad tega je morda že Bog vé kje, ker je gotovo za to skrbel, da se hudodelstvo njegovo in beg par dni ne zvé.“

Da so besede mojega prijatelja resnične, to sem vedel tudi že iz lastne skušnje, kajti policija in sodnija imate preveč potov, predno vse natanko izveste. Zato sem se zopet zamaknil v zapisnik, pri katerem sem bil prejšnji dan ostal.

Kmalu na to pa vstopi trgovec M. bledega obraza in me prosi, da bi smel z mano spregovoriti besedo ne kot s sodnikom ali uradno osebo, marveč kot z juristom, ki pozna vse postave.

„Če vam morem kaj pojasniti,“ rečem jaz in mu mignem, da se vsede, „z veseljem bom to storil. Le govorite, prosim.“

„Jaz sem nalašč povdarjal“, prične trgovec, ko je sedel, z nekoliko tresečim se glasom, „da bi vas prosil pojasnila, ne da bi zlorabili moje zaupanje, ker ne želim, da bi bila moja izpovedba predmet sodnijski preiskavi, dasiravno me je ta reč hudo zadela. Če bi mi ne hoteli obljubiti, da obdržite, kar bi vam povedal, za-se, potem rajše molčim in bom čakal, kar pride.“

Jaz moža nekoliko pomirim, vendar pa povdarjam, da, če gre za kako hudodelstvo, bi ne mogel stvari za-se obdržati, ker mi prisega in dolžnost nasprotno veljate.

Trgovec se na to malo premišlja, petem pa zopet prične:

„Se vé da, vi ste c. kr. sodnijski uradnik, tedaj nikdar privatna oseba, kakor smo mi drugi.“

„O pač, v kavarni ali gostilni smo tudi mi privatne osebe in nikakor ne mislite, da vse porabimo za sodnijske preiskave, kar tam zvemo.“

„Dobro! Reciva toraj, da sva v gostilni in da vam jaz pripovedujem nekaj, kar sem nekje bral, ki mi pa ni po vsem jasno, toraj bi vas prašal, kaj bi bilo po vaših jurističnih mislih storiti meni, če bi prišel v tak slučaj, o kakoršnem se bere v — — nekem časopisu.“

„Zanesite se na to, da bi vam jaz reč pojasnil, kolikor bi bilo v moji duševni moči.“

„Hvala! Tedaj prosim, da bi me par minut poslušali. Mislite si očeta precej bogatega, ki ima sina, katerega je dal izučiti v vseh trgovcu potrebnih vedih, potem pa, da bi se trgovstva tudi praktično navadil, dal mu v svoji trgovini službo blagajnika ter mu odmeril dosti lepo plačo za ta posel. Vkljub visoke plače pa je sin porabil več, kakor zaslužil, ker se je navadil ne-

rodnega življenja, igranja itd. Denar za vse to je jemal iz očetove blagajnice in na skrivnem prodajal kosove iz očetove tržnice. Oče je to sicer zapazil in ga večkrat hudo prijel; tudi je gledal na to, da bi sinu ne bilo prilike do takega ravnanja; pa sin, to zapazivši, jel je delati dolgove, ker je sinu bogatega trgovca vse rado posojevalo in upalo.“

(Dal. prih.)

Naši dopisi.

Spod Snežnika na Notranjskem 21. julija. — Pretekli teden je po naših krajih popotoval za povzdigo mlekarstva v domači deželi ves vneti g. župnik Mesar. Prva skrb mu je bila, se prepričati o stanu tukajšnjega sirarstva, in ko je to nekoliko pri ovčjerejcu Ovčanu v Trnovem izpraševaje in zraven podučevaje storil, se je nepomudno še koj tisti dan podal v Gozd pod Snežnikom in sicer k stanariji imenovani „pri mrzli za Vilharjevem vrhom“, da vidi vse planšarstvo in opazuje za čas sirjenja dotično ravnanje ondotnega stanarja. Močno je veselilo gosp. Mesarja, ko mu je bilo pred odhodom v Gozd od Zagorskega gosp. župnika zagotovljeno, da hoče skrbeti, da se bo drugi večer zastran poduka o umnišem sirarstvu več poslušalcev zbralo v čitalnici pri gosp. Domicelj-u, kar se je tudi vresničilo in zvečer po opravljenem poljskem delu zbralo mnogo ovčjerejcev iz okolice in tudi družih častitih poslušalcev. *) — V svojem po tukajšnjih okoliščinah prav dobro vmerjenem govoru je gosp. Mesar zastran planinskega gospodarstva posebno obžaloval pomanjkanje hlevov za ovce v mrzlih nočeh in slabem vremenu ter neskrbnost za umno porabo gnoja in trebljenje planine. Te nepristojnosti je prav resnično pred vsem pripisoval žalostnim tukajšnjim razmeram, ker ovčjerejci vselej le za eno samo leto gotove kosove paše (letos tukaj, drugo leto tukaj, ali pa nikjer) v Snežniškem gozdu v najem dobé, in tako ni za nje spodbude zboljševati paše in postavljati hlevov, pač pa bi lahko vsaki najemnik za sirarstvo potrebnega orodja več več in boljšega si napravil, ker ga prinese in spet lahko odnese. Z vednim ozirom na mnogotere tukajšnje pomanjkljivosti pri prostorijah, orodji in izdelovanji sira je boljše umniše sirarstvo priporočal ter prav umevno in prepričavno lastnosti mleka ter vse delo pri sirjenji in njega vzroke v kotlu in naprej, da pride sir iz primerne tiskalnice na čedno palico za solenje, kjer spet potrebuje prav skrbnega daljnega ravnanja, da se dobro obnese. Korist in vredbo sirarskih družeb je prav jasno razlagal in dokazal ter priporočal, naj bi tako družbo v Zagorji že kar v vasi, kjer precej živine imajo, pravilno ustanovili; sploh v vsem govoru je kazal govornik, da je mojster v tej stroki kmetijstva ter še mnogo domačiji naši koristiti zamore. Bog daj, da bi

*) Tudi sicer smo zvedeli iz več krajev, da je naš gosp. Mesar na svojem popotovanji, kakor je prilika nanesla, tudi posamezne ovčjerejce skrbno podučeval in šel v dotični razgovor celó v Jablanico k znanemu pridelovalcu obilega sira g. Fischer-ju, pa tudi obiskal na Ravnem grof Hohentwartovo mlekarijo, kjer je našel ondotnega oskrbnika gosp. Stuhli-a jako vnetega za boljše sirarstvo. Nadjamo se, da bo gosp. župnik sam kaj več poročal o svojem popotovanji, ker stvar je za našo deželo velike važnosti, da to, kar ona ima, obrne na večji dobiček kakor dosihmal, ko so domačini naši delali in ravnali, kakor so sami znali brez znanosti, kako z veliko večim dobičkom ravnajo v družih deželah. Rodoljubni naš g. Mesar zdaj po takem še le ledino orje; če pa njegovi nauki padejo na rodovitna tla, prerodila se bode ledina v veselo plodno polje.

Vred.

njegovi mnogohvaljeni poduk tudi tukaj na podnožji Snežnika prav obilen sad obrodil.

Iz Kranjske gore 20. julija.*) — Nekdo od tukaj je v „Laibacherico“ poročal v 158. listu, da so se cerkvene slovesnosti po ranjku cesarju Ferdinandu tudi v Kranjski gori vsi c. k. uradniki, žandarji in druge osebe više vrste vdeležili, samo — župan Robič ne. Soditi bi se smelo iz teh besedí, da tukajšnji župan mora neizrečeno slab kristijan biti, če ne, bi bilo resnično to, da je on dopisniku „Laibacherčnemu“ oseben sovražnik, ki je sedaj priliko vlovil, svoj žolč razliti nad županom in si tako svoj srd ohladiti. — Da pa svet izvé, kako stvar stoji, naj to reč pojasnim, kakor je bila. Naši občini se je posrečilo, pri zadnji volitvi v občinski odbor po hudi borbi z narodnimi nasprotniki vendar-le enkrat dobiti na čelo možá, ki ima vse potrebne lastnosti za to mesto: on je namreč dober kristijan, zvest državlján in pošten narodnjak, kakor je vsa častita rodovina Robičev. Ker toraj naš župan ne trobí v rog tukajšnjih po Bismarku osmojenih nemčurjev, jim je hud trn v peti ter bi ga zato radi v žlici vode potopili, ko bi mógli, toda reveži ne opravijo nič. Župan Robič na dan slovesnih zadušnic po cesarju Ferdinandu Milemu res ni v cerkvi bil, kajti moral je ravno ta dan, ker nima mastne službe in si v potu svojega obraza sebi in svoji družini vsakdanji kruh služi, iti po nekem posebno važnem in neodložljivem poslu. Vsakdo pa vé, da je on leto in dan večkrat v cerkvi, kakor je „Laibacherčni“ dopisnik bil vse žive dni, in da je dobra misel in želja župana vdeležiti se omenjene slovesnosti gotovo ranjemu cesarju več koristila, kakor ko bi grdi, s svojimi dopisi v „Laibacherico“ si zaslug za „zlato križec“ nabirajoči ovaduh s hlinjeno pobožnostjo vedno v cerkvi sedel, roke navskriž držal ter ljudi štel, kateri doidejo k maši, kateri pa ne. Kaj pa je cerkev „kulturkämpferjem“, no, to že vrabci po strehah čvrčé!

Iz Ljubljane. — Pretekli teden je veljal poklonom in pozdravom duhovnov, ces. uradnikov, mestnega odbora, deželne odbora itd. novemu gospodu knezoškofu dr. Pogačarju, kakor je to navadno, kedar svetne ali duhovne deželne oblasti načelnik nastopi službo svojo. — Danes se je gosp. knezoškof zopet podal na Dunaj, da prisego storí cesarju; ali bode zadnje dni prihodnjega meseca slovesna vmestitev v Gorici ali Ljubljani, to še ni gotovo.

Brž pa, ko je „Wien. Zeitg.“ prinesla imenovanje novega škofa, začeli so vsi pisuni, ki jih imajo „liberalni“ Dunajski in Graški časniki: „stara“ in „nova Presse“, „Tagespresse“, stari in novi „Fremdenblatt“, „Morgenpost“, „Tagespost“ in drugi v Ljubljani v svoji službi, pisariti o novem ljubljanskem škofu, njihova svojat ljubljanskih časnikov pa: „Tagblatt“, „Laibacherica“ in „Slovenski Narod“ so jim pritrkovali, vsi iz enega roga trobeči, le z majhnimi varijacijami. Gospod dr. Pogačar je tako bistrega uma in gotovo tako dobro pozná časnikarstvo zadnjih 5 let, da vé, da vsem tem pisarjem je za škofa ali, po jeziku „Narodovcev“ rečeno, za „višega popa“ tako malo mar kakor za lanski sneg, in da za njihovimi vvodnimi članki ne tiči drugega, kakor — sebičnost strankarska in pa kruhoborstvo. Jedro vseh njihovih bolečin, vseh njihovih predpisov, kakošen naj bode novi škof in kaj naj počne, da z „železno šibo krotí duhovščino našo“, ki noče brez vere ustavoverska in liberalna biti, pa tudi ne podpirati pruskega „kulturkampfa“, je

le ozir na prihodnje volitve v deželni zbor Kranjski, v katerem bi radi videli večino drugačno od sedanje: večino liberalcev nemčurskih in mladოსlovenskih. To in nič drugega pomeni „mir“ teh listov, ki ga „arm in arm“ priporočajo in zapovedujejo novemu škofu! „Bodi ces. kralj. škof!“ kričijo eni; „zapoveduj duhovščini kakor oficir zapoveduje gmajnarju!“ mu ukazujejo drugi, potem je zborova večina staroslovenska, za katero stoji duhovščina Kranjska, vničena in — Bosna bo mirna! „Kakošne uméne imajo ta revšeta o razmeri med katoliškim škofom in duhovščino?“ — vpraša „Danica“ po pravici. In oni časnik „na akcijah“, ki kaže dr. Pogačarju Shylokov „šajn“, češ, da je „interpelacija“ Razlagova ga posadila na prestol škofijski, pridušuje novega škofa, naj le „odločno“ postopa zoper „intrigante“, kajti „oni bodo sedaj najbolj hrbitišča krivili in se plazili, ker njim imponira le „fait accompli“! Bodi mirno, revše! Možje, ki se ne sučejo kakor petelini na strehi po vsacem vetru, bodo trdno in nepremakljivo stali za svoje prepričanje, za pravo in resnico, naj bode škof Peter ali Pavel, ker dobro vedó, da njih program je program večine naroda Kranjskega in še več — vseh narodov Avstrijskih, in to je tisti program, ki ga je 11. januarija 1867 podpisal tudi prečastiti sedanji škof ljubljanski dr. Pogačar, takrat stolni dekan ljubljanski.

— (Iz seje deželne odbora 23. in 24. julija.) Predlogu krajnega šolskega sveta na Vrhniki, da se nadučiteljska služba na ljudski šoli na Vrhniki podeli sedanjemu nadučitelju v Trebnem Vincenciju Levsteku, je deželni odbor pritrnil. — Poročilo vodstva deželne gozdarske šole v Šneperku, da bode 28. avgusta končna preskušnja z dijaki te šole, vzelo se je na znanje. — Za cestarja na Krško-Grosupeljski cesti je deželni odbor v službo vzel Boštjana Šemeta iz Gmajne pri Krki in Matija Berlana iz Plešivice. — Okrajna glavarstva se naprosijo, da skrbé za to, da se po deželi sifilitični bolniki ne puščajo doma, ampak da se pošljejo prec v bolnišnico. — 24. dne t. m. je deželni odbor skupno se poklonil novemu gospodu knezoškofu dr. Pogačarju, ki je rekel, da bode prišel v dež. zbor.

— (Štiri časniške pravde) bodo pri prihodnji sesiji pred porotniki. Toženi so listi: „Slovenec“ po poštnem vodstvu zaradi znanih dogodeb s pismi na Gorenškem, — „Slov. Narod“ zavoljo nekega dopisa s Koroškega, v katerem je bil nek krčmar dolčén, da je umoril in oropal kramarja, kar pa ni res, — in „Tagblatt“, katerega tožita gosp. Kreč in gospá Šolmajerjeva zavoljo obrekovanja. Prihodnja porotniška doba bo tedaj bolj mikavna, ko dosedanje.

— (Dramatično društvo) je imelo pretekli četrtek svoj letošnji občni zbor, pri katerem se je volil nov odbor tako-le: Za predsednika g. J. Murnik, za blagajnika g. Drag. Žagar, za odbornike gg. dr. Karol Bleiweis, Josip Nollj, Fr. Drenik, Jurčič, J. Krsnik, prof. Pleteršnik, Fr. Škofic, dr. Starè, prof. Wiesthaler in V. Valenta.

— Gospodičina Helena Pesjakova, pevka prve vrste pri kralj. Hanoveranskem gledališči, je pretekli teden prišla za mesec dni na obisk svoje rodovine v Ljubljano.

— (Na korist pevovodje gosp. Antona Stöckl-a) napravi čitalnica v nedeljo 1. avgusta na čitalničnem, ta večer posebno okinčanem in razsvitljenem vrtu „besedo“, pri kateri sodelujeta moški pevski zbor in domači pomnoženi orkester. Program pevski: 1. Stöckl — „Opomin k petji“, moški zbor. 1. Veit — „Praga“, zbor. 3. B. Ipavic — „Zapuščena“, čveterospev. 4. Rih. Genèe — „Tikajo se“, šaljivi moški zbor. 5. A.

*) Gosp. dopisnik je ob enem prav ta dopis poslal tudi „Slovencu“. Ker pa „Novice“ le enkrat na teden izhajajo, zato pride še le danes na svitlo. To v razjasnilo enega in istega dopisa v dveh časnikih. Vred.

Wagner — „Andante“, baritonsolo s spremljevanjem glasovira, poje gosp. Josip Noll. 6. Vogel — „Kovaška“, moški zbor s čvetospevom. 7. Stöckl — „Mladost“, baritonsolo s spremljevanjem orkestra, poje gosp. A. Pucihar. 8. Sebora — „Templarsky pohod“ iz opere „Templaři na Morave“, zbor s tenor in baritonsolo in spremljevanjem orkestra in glasovira. Program godbeni: 1. Stegnar — „Popotnica po slovenskih pesmah“. 2. Kreutzer — „Ouvertura“ iz opere „Nachtlager von Granada“. 3. Beethoven — „Adelaida“ Duo za gosli in glasovir. 4. Balfe — Ouvertura iz opere „Zigeunerin“. 5. Mozart — Symphonia G-moll. Kvintet za gosli, flavto, cello in glasovir za 4 roke. 6. Mašek — „Slovenska ouvertura“. 7. Singelée — „Fantazija“ z varijacijami za gosli s spremljevanjem glasovira. 8. Schantel — „Potpouri po slovanskih napevih“. — Vstop za osebo 30 krajc. brez omejenja posebne radodarnosti. Začetek ob 8. uri zvečer.

Ako je vreme ta večer neugodno, se bode dan besede pozneje po časnikih in plakatih razglasil.

Čitalničin odbor.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — V Ercegovini se punt čedalje bolj širi. Razprostrl se je tudi čez Bosno, kjer so Turki umorili časti vrednega starca brata Karaula. Zdaj je jasno, da se punta vdeležuje katoliško in pravoslavno ljudstvo ter da se uporniki zanašajo in opirajo na našo monarhijo, ker njene čete že nosijo deloma Avstrijske zastave. Dozdaj so se že na več krajih sprijeli s Turčinskimi četami, zlasti Nevesinji so jih že natolkli. Hrvaški listi prinašajo važno novico, da Avstrijska vlada brani Turkom pri Kleku na suho spravljati pripeljane vojake in vojno orodje. Iz tega je sklepati, da Avstrija hoče — ako ne naravnost podpirati upornike — vendar ohraniti jim dobrovoljno neutralnost. Pri tem takem mora pa razkačiti surovost, s katero nemški časniki pišejo o upornikih. Videti je, da jim je ljubši Turek ko Slovan, zato naravnost držé s Turčini. V izbrani surovosti se posebno odlikuje „N. fr. Presse“, katera je odločno zoper združenje Bosnije z Avstrijo. Ta list ne mara za take ljudi, „ki nosijo srajco vrh hlač in se v roko vsekujejo“, ljubši so mu oni po česnu in čebuli in po nekaterih nosu še bolj nadležnih rečeh dišeči ljudje v kaftanih (židi), ki so Avstriji že toliko škodovali. Dalje se list boji, da bi Avstriji težko bilo puntarske Bosnijake brzdati. No, res je, če bi Avstrija prizadevala si vpeljati Turške razmere, bi Bosnjaci res nikdar ne bili pri miru. Sicer pa je popolnoma naravno, da se prusaški listi bojé, da bi Avstrija po pridobitvi novih dežel ne pridobila še več slovanskega elementa, ker bi bilo potem z nemškim gospostvom kmalu pri kraji. — Kaj se bo zgodilo z Bosno in Ercegovino, ko bo punt končan, če prav zmagajo Turki, se še ne vé; mogoče je, da boste deželi postali majhni državici pod Turškim varstvom, ali pa si ji bo pridobila Avstrija; zadnje bi bilo dobro za Avstrijo, pa tudi za Ercegovince in Bosnijake same, katerim bi se pod milejšim žeslom Avstrijskem odprla lepša prihodnost. Turčinom se pa na noben način brez sile vdali ne bodo, ker Turek ne drži obljube in bi prelomil celó prisego. — Simpatije slovanskih sosedov so že zbuje, več Srbov in Črnogorcev se je neki že upornikom pridružilo, Hrvatje in Dalmatinci pa nabirajo denarje njim na pomoč.

Štajarsko. — Grozna je škoda, ki jo je tej deželi letos toča prizadajala; na srednjem in doljnem Štajarskem ni skoro nobenega večega okraja, v katerem bi

ne bila tu ali tam toča več ali manj polje in nograda zmlatila. Iz Ljutomerskih goric pa se vrh tega še sliši, da po ondašnjih nogradih pikec škodo dela.

Iz Trsta. — Škof Dobrila pride 15. dne avgusta na svoje novo škofijsko mesto v Trst in bode prvo svojo škofijsko funkcijo opravljal 18. dan avgusta na cesarjev rojstni dan.

Moravsko. Iz Brna. — Podoba je, da upor (strik) delavcev tkalcev h koncu gré, vsaj se pripoveduje, da se je že mnogo tkalcev zopet povrnilo v fabrike na delo, ki ne zahtevajo previsoke dne. Preštela se je zguba, ki je fabrike zadela s tem, da so se delavci uprli, in šteje se 900.000 gold. zgube zarad neizdelanega blaga; delavcem pa je odšlo 120.000 gold. zaslužka.

— Deželni namestnik Moravski je prišel v šolo v Novem Tičinu in našel okinčano z velikimi nemškimi zastavami, med temi je bila le ena sama Avstrijska, a še ta prav majhna in siromaška ter v kotu skrita. Na to pokliče brž vodjo k sebi ter ga praša, če vé, kdo da je on (namreč dež. namestnik Possinger)? Vodja, ne vedé, kaj da ima to vprašanje pomeniti, se premišljuje, al predno zamore kaj odgovoriti, dobi odgovor: „Jaz sem v službi Nj. Veličanstva cesarja Avstrijskega, tu na Moravskem njegov namestnik; Vi pa, gosp. vodja, ste uradnik Avstrijskega cesarstva, zato boste ta hip vse nemško-narodne zastave iz šole odpravili.“ Dobro! naj bi ga pri enakih prilikah vsi c. kr. deželni namestniki posnemali in dobro bi bilo za Avstrijo!

Hrvaško. — Volitve se vršijo prav viharno. Mankanec je propal v svojem volilnem okraji, izvoljen je nasprotni kandidat Türk, Karlovški trgovec, ki je dobil 177 glasov, Mankanec le 124. Zdaj ste se neki Mankančeva in Starčevičeva stranka združili, da postopate zoper zmerno narodno. Sad tega razpora bodo želi le Magjari. Izgled bi bili lahko vzeli Hrvatje od nas nezedinjenih in v dva tabora razcepljenih Slovencev — piše „Glas“ — in videli sad, da si namreč vladna stranka roke menca, kedar so si narodnjaki v laséh. Ko je Mankanec 17. dne t. m. v Karlovcu propal, razrušila se je mahoma potem ondašnja požarna straža, ker 70 Mankančevih prijateljev je izstopilo. Take povsod so posledice razpora.

Dalmatinska. — Vendar so zmagali Dalmatinci proti nemškemu ustavoverstvu, ki hoče vse po enem kopitu imeti; dobodo namreč deželno brambo brez uniforme, brez prisege, brez potrjenja k vojaščini.

Iz Bosne. — 12. dne t. m. so tudi menihi samostana Marija Zvezde poleg Banjaluke v Bosni slovesno obhajali zadušnice za ranjcem cesarjem Ferdinandom, ki je tudi njim dobrotnik bil. Skoro vseh 42 patrov (med katerim tudi naš slovenski rojak g. Lah) in fratrov se je vdeležilo ginljive svečanosti.

Laška. — Proračun stroškov znaša 1490 milijonov, dohodkov pa 1335 milijonov. Ne manjka tedaj nič manj ko 155 milijonov. Kje jih bodo dobili?

11. zapisnik doneskov za dr. Costov spominek, za katerega so darovali

gospodje: Miha Pakič, trgovec v Ljubljani 5 gold., Dragotin Kljun, stolni kaplan v Ljubljani 5 gold., Anton Černé, župnik v Hotederšci 1 fl 50 kr.

Popravek. V zadnjem listu na 245. strani beri „iz Vojske na Notranjskem“ namesti „iz Loža na Notranjskem“.

Kursi na Dunaji 19. julija.

5% metaliki 71 fl. — kr.

Ažijo srebra 101 fl. 75 kr.

Narodno posojilo 74 fl. — kr.

Napoleondori 8 fl. 88 kr.